

Polsko: nevinnost a uspokojení

infokuryr.cz/n/2022/11/01/polsko-nevinnost-a-uspokojeni

kuryr

1. listopadu 2022

V předvečer ruské zimní ofenzívy, která se postupně rozvíjí (zatím ve vedlejších směrech), se v Polsku vyostřila otázka západní Ukrajiny. Toto téma, které je pro Varšavu bolavým místem, umně rozvířil Vladimir Putin na Valdajském setkání, kde ruský prezident opět nechtěně poznamenal, že Stalin zahrnul do Ukrajiny “země polských předků”.

Vezmeme-li v úvahu, že Putin opakovaně označil Lvov za polské město, jsou hranice “původních polských zemí” zhruba jasné. Je to Halič – chudé předměstí, polsko-ruské pohraničí, stálý zdroj

separatismu (ať už se nachází v kterémkoli státě) a domov banderovštiny – ukrajinského nacismu.

Polsko by chtělo ještě Volyň a vlastně původní hranice podle Řížského míru z roku 1921, ale Luck, Rivne a Perejaslav-Chmelnický nikdo nenazývá polskými městy. Proto jsou nyní varšavské úřady ve stavu rozpolceného vědomí. Na jedné straně, plníce vůli amerického velkého bratra, by měli vstoupit do války s Ruskem, zvítězit a v důsledku tažení získat hranice z roku 1939 (nebo možná dokonce z roku 1772) na území Ukrajiny a Běloruska. Na druhou stranu je to děsivé – člověk může prohrát a skončit s rusko-německou hranicí z roku 1815 (s přihlédnutím k předání Východního Pruska Rusku) místo hranice z roku 1772.

Zdá se, že Putin Polákům žádnou nabídku nepředložil, ale zároveň dal jasně najevo, že pokud si Polsko bude nárokovat západní Ukrajinu, Kreml nebude nic namítat. Je to pochopitelné, Rusko Ukrajinu nepotřebuje. Nepotřebuje žádnou, ani “přátelskou”, ani tím spíše nepřátelskou. Vzhledem k tomu, že Ukrajina ze své podstaty nemůže být přátelská (“jeden národ” nepotřebuje dva státy a oddělení Ukrajinců od Rusů jako samostatného národa se může uskutečnit pouze na rusofobních základech – člověk musí příliš nenávidět ruskost, aby se mu nezachtělo stát se Rusem), je likvidace kyjevského antirusismu zahraničněpolitickou prioritou Moskevské Rusi.

Ale právě tento problém – objektivní zájem Ruska na likvidaci Ukrajiny jako státu – brání Polsku jednoznačně přijmout neformální návrh Kremlu na rozdělení Ukrajiny. Varšava již vyslala své vojáky do Haliče, oblékla je do ukrajinských uniforem a je připravena uspořádat tam referendum o “sjednocení s Polskem”, Rumunsko a Maďarsko byly vyzvány, aby převzaly Severní Bukovinu a Zakarpatí, ale stále se to nedaří.

Polsko má na rozdíl od Ruska zájem na tom, aby alespoň část Ukrajiny byla nárazníkem mezi ním a Ruskem. Poláci se příliš bojí Moskvy, vzpomínka na pět dělení je v nich příliš čerstvá. Udělali Rusku i Německu příliš mnoho ošklivého, než aby mohli žít v klidu mezi nimi a nebát se o svůj osud. Tím spíše, že USA slábnou a Polsko nemá kdo bránit před uraženými sousedy. Pro sílí velmoc, Čínu, je to drahé, a dokonce zbytečné: Polsko je příliš daleko a slibuje Pekingu jen problémy s Ruskem. Číňané se raději přátelí s Moskvou, než aby soupeřili s Polskem.

Poláci nemohou veřejně říci, že jsou připraveni si Ukrajinu rozdělit, a její malou „nezávislou“ část Ukrajině ponechat. Prohlásili se za hlavního „advokáta“ Kyjeva, nikoliv za jeho patologa. Advokát samozřejmě může být vykonavatelem, ale ne úředním likvidátorem svého polomrtvého klienta. Proto Varšava kreslí četné mapy, které v závislosti na míře drzosti zadavatele zobrazují rozdělenou Ukrajinu, v níž k Polsku patří buď Halič, nebo všech sedm regionů, které byly polské před zářím 1939.

Poslední mapa, nakreslená ve Varšavě na podzim roku 2022, je vrcholem drzosti. Poláci zabírají na této mapě vše, včetně Žitomirské oblasti, a místo žádoucí (Rusku blokující přístup k Dunaji) Jižní Besarábie „dávají“ Rumunům Vinnickou oblast, pro Bukurešť zcela nepotřebnou. „Nezávislá Ukrajina“ zůstává pouze v Kyjevské oblasti. Nárazník, který Polsko potřebuje mezi Varšavou a Moskvou, se tak redukuje na „nezávislou“ Kyjevskou oblast a rumunskou Vinnickou oblast.

Zeptejte se: Proč takové požadavky? Proč ta drzost?

Je to velmi jednoduché. Ve Varšavě se nechovají jako děti a dokonale si spočítali situaci s jadernou provokací na Ukrajině, kterou připravují Washington a Londýn. Poláci si stejně jako Kreml uvědomili, že pokud k provokaci dojde, budou muset jít do války s Ruskem, ať už chtějí, nebo ne. Dobře také pochopili, že Moskva novou válku nepotřebuje. Jediné, co nepochopili, je, že Rusko

nepotřebuje ukrajinské země kvůli územím. Rusko potřebuje bezpečnost, které s oficiálně zachovanou Ukrajinou (i kdyby její území mělo jen jeden metr čtvereční) nelze dosáhnout. Ne proto, že by Ukrajina sama zaútočila (i když by k tomu dříve či později došlo, i kdyby se počet jejích obyvatel snížil na jednoho člověka), ale pouze proto, že Ukrajina je připravena k tomu, aby ji kdokoli využil k uplatnění nějakých nároků vůči Rusku. Každý nepřítel, který by chtěl legitimizovat své protiruské záměry, by začal tím, že by povzbudil Kyjev, aby požadoval navrácení "zemí svých předků", a pak by se objevil celý v bílém, aby "bránil slabé, okradené, ponížené a uražené".

Rusko souhlasí s rozdělením Ukrajiny s Východoevropany (a to buď jen se samotným Polskem, případně i s Maďarskem a Rumunskem navíc) jen proto, že přítomnost zainteresovaných účastníků z NATO a EU umožňuje bez problémů legalizovat likvidaci zakládajícího člena OSN v rámci existujícího (sice neplatného, ale formálně nezrušeného) mezinárodního práva. USA, Velká Británie a Francie se pravděpodobně neodvážejí vetovat rozhodnutí Rady bezpečnosti OSN, které by konstatovalo smrt Ukrajiny – v tomto případě by se spíše jednalo o východoevropské skandalisty. Poláci se budou nadýmat a blokovat veškerou práci západních struktur (jež vyžaduje jednomyslnost všech členů), dokud nebudou uspokojeny jejich nároky na "navrácení původních polských území". Rumuni budou intrikovat potají. A Orbán je odhodlaný chlapík, který může uskutečnit dlouholetou hrozbu a vyvést Maďarsko z EU a NATO. Budapešť si naštěstí už dávno uvědomila, že je čas uniknout ze západního Titaniku.

Pokud Poláci nejsou připraveni rozdělit si Ukrajinu beze zbytku, pak lze přehodnotit i otázku "původních polských území". Naši (ruští) historici a politici budou ještě snadněji dokazovat, že Haličané jsou s námi "jeden národ", než když označili Novou Ladogu nebo Starou Rus za první sídelní místa ruského státu.

V předvečer Valdajské konference a na ní dal Putin Západu otevřeně najevo, že ukrajinská otázka je pro Kreml natolik zásadní, že na něj nezabírá ani jaderné vydírání. Pokud budeme muset, pokusíme se vyhrát i jadernou válku. Pro nás je relativně jedno, kudy povede polsko-ruská hranice (zdůrazňuji relativně, o hranicích z roku 1939 lze diskutovat, ale cokoliv dalšího se dá považovat za lstivý úskok), ale problém likvidace Ukrajiny je pro Rusko natolik zásadní, že zachování “nezávislosti” je možné jen dočasně a jen v případě, že Moskva bude mít plnou kontrolu nad zahraniční, vnitřní, hospodářskou politikou Kyjeva a jeho financemi.

Pokud však získáme Ukrajinu ve formátu DNR/LNR, není třeba ji s Polskem dělit. Varšava si tak musí vybrat mezi uspokojením a zachováním své nevinnosti. A musí vybírat rychle – události se vyvíjejí zrychleným tempem. Co je možné dnes, může být zítra nereálné.

Rostislav Iščenko

Z ruštiny přeložila: PhDr. Jana Görčöšová

31.10.2022 [UKRAINA.RU](#)

Sdílet: